

melde sig ind i Staternes Forbund alene for at høste Fordelene deraf, det maa i det allermindste selv være rede til at forsvare sig og kan umuligt fordrø, at andre Stater skal gøre dette og derpaa ofre ikke alene Penge, men ogsaa Menneskeliv. Et Forsvarsapparat er faktisk en Slags Assurance: man maa betale Præmien, der er intet Sted, hvor man kan gaa hen og faa Skadeserstatning uden at betale den aarlige Assurancepræmie. Ved at afruste udelukker man sig praktisk talt fra enhver Hjælp fra en fremmed Magt, tilsætter al Sympati, og det er jo i Virkeligheden politisk Selvmord. Et æret Medlem, der talte før, citerede Forbundspagtens Artikel 16; jeg behøver derfor ikke at nævne den, men skal tilføje, at Dr. Munch har ønsket denne ændret derhen, at de enkelte Stater skulde have en friere Stilling overfor Krav fra Forbundets Side om militære Forpligtelser, men den engelske Arbejderfører Henderson har afvist dette med, at har vi underskrevet Pagten, maa vi alle sætte Kræfter ind paa at gøre vor Underskrift Ære. England vedstod sin Underskrift paa Erklæringen om Belgiens Neutralitet, om hvilket Land Branting, der jo var en Socialdemokrat i Verdensformat, til hvis Ord vore Socialdemokrater skulde have lyttet mere, udtrykkelig har udtalt: Dette Land staar jo tusindfold højere nu, end hvis det havde ladet Uretten overgaa sig uden at stritte imod. Hvem havde bekymret sig om dette Land, hvis det havde ladet Tysklands Hære spadserø uhindret igennem? Hvorledes vilde Freden have set ud? Hvor vilde Sønderjylland have været henne, hvis dette var sket? Det er derfor intet Under, at Belgien ikke forstaaer denne danske Afrustningstale. Belgiens heltmodige Forsvar — det var jo dog et lille Land —, et Forsvar, vi alle mindes, fordi det, der den Gang foregik, saa ofte, næsten Dag efter Dag, stak os i Hjertet, vandt hele Verdens Sympati og Beundring. Det kunde ogsaa, forekommer det mig, være vore hjemlige Socialdemokrater, ikke mindst Ministeren, et alvorligt Memento, at den socialdemokratiske belgiske Udenrigsminister Vandervelde, der jo ogsaa har noget Verdensformat, slaar fast — og jeg tror ikke, at den højterede Forsvarsminister vil imødegaa ham —, at naar et Land ikke vil yde Modstand imod Voldsmanden og ikke vil bringe noget Offer for sin Selvstændighed, kommer det til at appellere forgæves til andre Forbundsmedlemmers militære og materielle Bistand; international Hjælp kan det ikke vente. En neutral Stat er forpligtet til at straffe Hand-

linger, der krænker Neutraliteten; enhver anden Handlemaade gør den til medskyldig; det er ikke nok, at man yder et Skinforsvar.

Ministeriet kan derfor, hvis det vil være i Overensstemmelse med fremragende Socialdemokrater i Udlandet, ganske roligt trække det foreliggende Forslag tilbage. Om vore Forpligtelser er der ikke nogen som helst Tvivl. Vi kan jo ikke være klogere her hjemme end alle fremragende udenlandske Statsmænd. Lloyd George udtaler som Premierminister i det engelske Parlament i 1920: Forbundspagten medfører, at Forbundsmagterne kun kan hjælpe en Nation, der kæmper for sig selv. Lord Balfour sagde i Forfjor i Overhuset: Rustninger, som er af rent defensiv Art, er ikke Handlinger, der opmuntrer til Krig, men virker forebyggende mod Krig. Den socialdemokratiske Regering i England erklærer i 1924: Den britiske Regering er af den Anskuelse, at den Garanti, som Traktatudkastet — fra Genève — byder, er saa tvivlsom, at ingen ansvarlig Regering paa Grundlag heraf vil kunne anse sig for berettiget til at samtykke i en væsentlig Reduktion af Rustningerne. Det var ogsaa ganske bemærkelsesværdigt, at lige efter at den socialdemokratiske Premierminister Mac Donald havde udtalt nogle venlige Ord om Afrustningen eller Nedrustningen i Genève, drog han hjem og deltog i vel den største Revue over den britiske Flaade, som nogen Sinde har fundet Sted. Og i Finland nedsatte det socialdemokratiske Parti i Forfjor en egen Kommission til Undersøgelse af Forsvarsspørgsmaalet, og denne Kommission udtaler med en priselig Klarhed, at man ikke behøver at være Tilhænger af Afrustning, fordi man er Socialdemokrat: Socialdemokraterne vil gøre, hvad Landet evner, for at bevare dets Selvstændighed og ser indtil videre i et kraftigt Forsvar det bedste Middel hertil; er national Selvstændighed et Gode, maa man ogsaa være rede til at bringe Ofre herfor. Det vilde være ønskeligt, om danske Socialdemokrater var enige med deres finske Kolleger.

Danmark har jo tidligt nedrustet, i 1922; Nedrustningen gik adskilligt videre, end vi fra vor Side ansaa for rigtigt, men som Forholdene laa, var det ikke muligt at komme højere. I Sverige har man nedrustet, vel at mærke radikal-socialistisk, men dog ikke videre, end at naar Ordningen er blevet gennemført, hvad den ikke er i dette Øjeblik, bliver den økonomiske Byrde pr. Indvaaner ca. 17 Kr., en Byrde, som er større end den, vi nu har her i Landet. Ogsaa derfor kan Ministeriet med god Samvittighed sige, at vi nu er til-